

En natt med Faxe!

Min mans, Andreas, jaktintresse är inget jag delar till hundra procent men då är det ju tur att vi har en wheaten terrier vid namn Faxe som gör det istället. Men jag vill ju vara delaktig och jag lyssnar gärna på Andreas historier när de kommer hem från skogen. Någon gång ibland händer det att jag följer med ut och det här är en sådan dag!

–**”KAN DU VARA TYST DÅ!”** säger han med glimten i ögat till mig för han vet...
_”Mmmmm, svarar jag för jag vet också...
Inte har jag några kläder som ens kan liknas vid jaktkläder utan Andreas tvingas leta fram något ur hans jaktgarderob som kanske kan fungera. Till slut drar jag på mig ett par gröna långkalsonger med svarta älgar på, ett par svarta, förvånansvärt sköna och hyggligt prasselfria byxor, en mjuk underställströja och en, dagen till ära, mörkgrön luvtröja och jag är så gott som redo!

Jag envisas lite med att jag skall ta på mig mina svarta, snygga stövlar med vita blommor på ända tills jag inser att de har spruckit lite på utsidan lite för långt ner!

Typiskt också! –”jag har ett par svarta kängor du kan låna!” Hojtar Andreas från bilen. Han har redan hoppat i sina kläder för länge sedan och med nerhissad ruta har han backat fram bilen till dörren och väntar lite otåligt på mig. Jag hoppar i kängorna som är ett par nummer för stora men de får duga! Till sist drar jag ner min egen stickade mössa över öronen och stänger dörren bakom mig!

FRAMME I SKOGEN förklarar jag för Andreas att det nog är bäst om jag går först

när vi ska bege oss ut i skogen. Jag får ju lättast lite roliga bilder så! Han är inte helt överens med mig.

Det var visst något om att han kanske borde gå först om han skall ha någon chans att skjuta om Faxe kommer med ett rådjur. Klart jag vet att han har rätt men som han själv sa; –”vi skjuter ju inget idag ändå!” Och jag kan inte alls förstå vad han syftar på!

Kan det ha att göra med mina osmidiga clownskor till kängor som gör att jag både trampar snett och kanar mig fram på blöta löv. Eller på mina annars ganska klampande steg. Hur sjutton Andreas bär sig åt för att lyckas smyga så där tyst fram det förstår jag inte! Eller kan det bero på svordomen jag nämner när min mössa för elfte gången fastnar i ett träd jag försöker smita under. Eller på mina djupa, frustrerade suckar när kameran inte knäpper av ett kort i precis rätt ögonblick. Eller på min, även för mig, uppenbart dåliga tajming de gånger jag råkar lyckas knö mig före Andreas där vi går...

NEJ, VI SÅG HELLER INGA rådjur, grisar eller älgar idag men vi hörde dem och nej, det här med jakt är inte riktigt min grej.

Detta till trots måste jag erkänna att

det är lite spännande att på huk sitta och lyssna efter Faxe när han har dragit iväg. Att skutta fram på mossen (så tyst det nu går) i hopp om att stöta på en älg eller två!

Det blev en liten spännande avslutning på våra timmar i skogen när vi smög oss på två rådjur som stod en bra bit ut på ett fält. Jag med kameran i högsta hugg, med Andreas i släptåg och jag hörde hur han fnissade när jag försökte springa efter Faxe en bit för att lyckas få drevet på kort.

Allt jag fick var några vita rumpor som studsade iväg, allt för långt bort! Bara att ge upp och vänta på att Faxe skall släppa och komma tillbaka! Sedan vänder vi tillbaka mot bilen och åker hem. Så nu sitter jag här i de mörkgröna långkalsongerna och konstaterar att de älgar som är motivet är det närmaste jag kom en älg idag!

TILL SIST VILL jag berätta om ett tillfälle som jag kommer att minnas lite extra från den här jaktsäsongen. Den här mörka natten, som jag har i åtanke, var Faxe med som eftersökshund när Andreas och hans far var ute på vildsvinsvak! –”Jag är så jäkla glad för Faxe! Han skötte sig riktigt jäkla bra inatt!”

Ja Nu svär jag lite här men det var så Andreas sa när han lite lätt uppspelt kröp

ner i sängen igen på natten! Kl hann bli nära tre innan han så gjorde men det var det nog värt för äntligen gav nattvaket på vildsvin utdelning!

ANDREAS HADE TAGIT med sig sin pappa ut till skogen och satt sig en stund i hopp om att det för en gångs skull skulle passera ett vildsvin framför tornet på precis rätt tid!

Andreas hörde ngt komma. Först trodde han att det var en älg men insåg väldigt snart att det var en riktigt stor galt som kom lufsande. Han håller upp bössan och trycker av! Galten brakar iväg!

Efter att ha väntat en stund och sedan ringt sin pappa så han kunde sluta upp så hoppar han ner och går fram till skottplatsen! Andreas letar efter blod men det kvittar hur mycket han än letar så finner han inget! Inte bra, inte bra alls! Har han inte träffat? Har galten klarat sig?? Nej, det måste ha varit en träff så Andreas går och hämtar Faxe som sitter i bilen och väntar!

PEJLHALSBANDET ÅKER PÅ och Faxe visas på den eventuella skottplatsen! Han får frispåra! Han nosar fram och tillbaka och sedan drar han iväg med nosen i mar-

ken i en väldans fart! Han drar iväg längs med skogen men springer inte alls IN i skogen på det ställe där Andreas trodde att grisen skulle ha gått in utan fortsätter en bit till.

Sedan släpper Faxe och går tillbaka till Andreas. Det var bra för troligtvis var det galtens bakspår han först tog upp. Faxe vänder tillbaka och springer tillbaka till skottplatsen.

Nosar lite till och sedan drar han åter iväg igen med näsan i marken fast åt ett annat håll! Att en hund kan springa så fort med näsan i marken och spåra är rätt häftigt att se. Nu blev det rätt och ganska snart hörde de ett skall.

–**”DEN MÅSTE LIGGA DÄR!”** Sa Andreas. De tar sig så snabbt de bara kan till platsen ackompanjerade av ett smatterband av hundskall!

En vråltaggad Faxe släppte på skallet ordentligt och luggade bestämdast i galten som låg där. Skottet hade suttit bra och grisen var död.

MEN de båda jägarna var helt överens om att utan Faxe hade de nog inte hittat svinet med tanke på att den inte hade gått dit de trodde.

Galten hade först sprungit rakt mot

skogen men av någon konstig anledning tvärvinklat precis i skogskanten och sprungit en bra bit längs med skogen innan den hade lagt sig!

Drygt hundra meter spår och hundratio kilo vildsvin var nattens utmaning för Faxe! Sju cm betar sticker ut i galtens mungipa! När man kommer fram till en sådan är man extra glad över en riktigt duktig eftersökshund! Det är ett som är säkert!

- Det var helt och hållet Faxes förtjänst att vi hittade den i natt! Det är skönt att ha en eftersökshund som man kan lita på i alla lägen till 100%!

Det var Andreas ord inatt när han kom hem!

/ Therese Agduhr